

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VII. Sacerdotium est duplex partiale Sacramentum, & duplicem
imprimit characterem, cum essentiali dependentia posterioris à priori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

Sacerdotio; & potestatem absolvendi à peccatis seu collationem hujusmodi potestatis, si est Ordo distinctus à collatione potestatis consecrandi. Pro clariori autem elucidatione harum exceptionum, pono sequentes Conclusiones.

CONCLUSIO VII.

Sacerdotium est duplex partiale Sacramentum, & duplicem imprimit characterem, cum essentiali dependentia posterioris à priori.

126. Prima pars est Scoti, P R I M A M partem tamquam probabilem docet Scotus supra n. 9. dicens: Si quæras, quæ verba, vel quæ forma? Respondeo, illa, quam Episcopi habent in suis libris Episcopaliibus. Sed in Sacerdotio videtur probabile, quod ibi sint duæ formæ partiales, in quarum altera conferitur potestas constituendi Eucharistiam: in reliqua potestas absolvendi in penitentia: & istis coniunguntur duæ materiæ; hoc est, duo signa visibilia propria; formæ primæ, traditio calicis & patenæ cum hostia: Accipe potestatem celebrandi &c. Secundæ formæ, impositio manûs Episcopi super caput: Accipe Spiritum Sanctum. Ut sic Episcopus concorditer agat summo Episcopo Christo, qui, ut dictum est prius, contulit potestatem Apostolorum tam constituendi, quam absolvendi. Ex hoc etiam patet quomodo sint septem Ordines, qui sunt institutiones in Ordinibus: & illi septem dicuntur contineri sub Sacramento Ordinis, vel magis proprie sub Sacramento Ordinationis, in quantum est unum Sacramentum.

Hanc sententiam sequitur Vasquez disp. 239. c. 3. citans præterea pro ea Michaelem Medicinam lib. 1. de continentia sacrorum hominum cap. 21. & 22. Vgnerium in Instit Theol. c. 16. §. 6. Rossensem in lib. de defensione Sacerdotii contra Lutherum congressu 2. axiomate 9. & in lib. contra captivitatem Babyloniam c. 12. §. 7. & Waldensem to. 2. qui est de Sacramento c. 123. n. 5. & seqt.

127. Probatur autem ex verbis Scoti; quia in Sacerdotio completo & perfecto; involvuntur duæ formæ partiales, & duæ materiæ partiales & duplex potestas; quidni ergo & duo partialia Sacramenta? Antecedens ostenditur quoad primam partem; quia una forma est: Accipe potestatem offerendi sacrificium in Ecclesia pro vivis & mortuis in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti, teste Concil. Florent. in Decret. Eugen. §. Sextum Sacramentum est Ordinis. Et ideo à nemine negatur. Altera forma est: Accipe Spiritum Sanctum, quorum remissionis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueris peccata, retenta sunt. Quæ tamen non præscribitur in Florentino, & ideo à Non-

nullis non admittitur, ut forma sacramentalis. Consimiliter probatur Antecedens quoad secundam partem; quia prima materia est portio calicis cum vino, & patenæ cum pane; quæ, quoniam à Florent. eodem loco præscribitur, ab Omnibus admittitur. Secunda est impositio manuum super caput ordinandi; quæ, quia in Florent non exprimitur, ab Aliquibus negatur esse materia sacramentalis.

Tertia pars Antecedentis expressis verbis traditur à Concilio Tridentino sess. 23. c. 1. ibi: In Sacerdotio potestatem traditam consecrandi, offerendi, & ministrandi corpus & sanguinem eius (ecce una potestas) nec non & peccata dimittendi & retinendi (quæ est altera potestas) sacra Luteræ ostendant, & Catholice Ecclesie Traditio semper docuit. Item can. 1. Si quis dixerit, non esse in novo Testamento Sacerdotium visibile & externum, vel non esse potestatem aliquam consecrandi & offerendi verum corpus & sanguinem Domini, & peccata remittendi & retinendi &c. anathema sit.

Has verò potestates esse distinctas, nemo inficias ire potest; qui Consecrationem & Absolutionem à peccatis admittit esse actus distinctos, & potestatem consecrandi prius datam fuisse Apostolis, quam potestatem absolvendi; sed quoniam hoc ultimum Aliqui rejiciunt, ideo etiam rejiciunt nostram sententiam.

Dicunt autem, utramque potestatem dari per traditionem calicis cum vino &c. cum verbis superius allegatis Accipe potestatem offerendi &c. Adeoque Apostolos in ultima Cæna accepisse utramque potestatem, quamvis altera esset impedita ab exercitio, donec Christus ipsis dixit: Ioannis 20. Accipite Spiritum Sanctum &c. Et consequenter asserunt, etiam hodie Sacerdotes accipere utramque potestatem, per primam formam & materiam; in tantum, ut si Episcopus moreretur post primam materiam & formam, & alius non succederet, qui diceret: Accipe Spiritum Sanctum, sic ordinatus posset valide absolvere à peccatis suos subditos.

129. Restat ergo nobis probandum; impositionem manuum, cum illis verbis: Accipe Spiritum Sanctum &c. tamen à Florentino non exprimitur, nihilominus esse materiam & formam sacramentalem, utpote per quam conferatur gratia sanctificans, & potestas remittendi peccata prius non collata.

Equidem quod ad Florentinum attinet, dico, non fuisse intentionis Eugenii, illo loco exactè designare & recensere sigillatim omnem materiam & formam singulorum Ordinum, ut patet ex illis verbis: Et sic de aliorum Ordinum formis, prout in Pontificali Romano latè continentur. Expressit itaque formam primariam Sacerdotii, utpote per quam conferatur primaria potestas, scilicet consecrandi verum corpus Christi, & posuit materiam, quæ communis quodammodo erat Sacerdotii cum aliis Ordinibus.

Alloquin in Concilio Carthageniensi 4. ubi

R r 3 dil

128. Potestas consecrandi ad distinctionem à potestate absolvendi. 129. Impositio manuum cum illis verbis: Accipe Spiritum Sanctum &c. sunt materia & forma essentialis.

quam sequitur Vasquez, Medina & alii.

127. Probatio ex verbis Scoti.

Conc. Flor.

Huius im-
positionis
meminit
Cone. Car-
thag. 4.

disponitur, qualiter Ecclesiastica officia ordi-
nantur, nulla sit mentio porrectionis calicis,
aut formæ correspondentis, sed solum imposi-
tionis manuum, ibi: Presbyter cum ordinatur,
Episcopo eum benedicente, & manum super caput
eius tenente, etiam omnes Presbyteri, qui presentes
sunt, manus suas iuxta manum Episcopi super caput
illius teneant. Et tamen hæc porrectio, & for-
ma correspondens, communiter recipitur pro
materia, & forma essentiali.

Licet ergo Concilium Florentinum non
meminerit impositionis manuum, aut verbo-
rum correspondentium, cum sit tantum argu-
mentum negativum, non concludit quidpiam
contra nos; nisi clarè ostendatur, Concilium
ibi voluisse, & debuisse enumerare omnes ma-
terias, & formas essentielles singulorum Ordini-
um. Et forte eam omisit, quia Armeni ute-
bantur impositione manuum, eaque solâ, ut ergo
foret uniformitas inter utramque Ecclesiam
Latinam & Græcam, expressit illam materiam
& formam, in qua erat discordantia.

Quare ejus
non memi-
nerit Conc.
Florent.

Sed veniamus ad punctum principale, &
ostendamus, Apostolos non accepisse potesta-
tem abolendi à peccatis in ultima Cœna, sed
dumtaxat post resurrectionem Christi Ioan. 20.
& per consequens neque hodie Sacerdotes acci-
pere eandem potestatem, nisi per impositionem
manuum Episcopi cum illis verbis: Accipe Spi-
ritum sanctum, quorum remisit peccata &c. ita ut,
si quis solum ordinaretur Sacerdos per traditio-
nem calicis, non posset ullo modo absolvere
à peccatis, quantumvis in Parochum eligeretur,
aut aliunde ei iurisdicctio concederetur.

131.
An Apo-
stolis in ultima
Cœna fuerit
data sola
potestas
consecran-
di.

Secundo.

De hoc puncto sic dicitur Scotus 4. dist. 19.
q. unica n. 9. Illa sunt distincta potestates, quarum
una potest esse sine alia: sed potestas consecrandi cor-
pus Christi, sive character sacerdotii, ut ad hoc est,
potest esse sine illa potestate, qua includitur in Clavi-
bus: ergo &c. Minor probatur; quia sic fuit in Apo-
stolis in Cœna, cum dicebat eis: Hoc facite in meam
commemorationem; ibi data est eis potestas consec-
randi: sed non Clavium usque post resurrectionem Io-
an. 20. dicente Christo; Quorum remisistis &c.

Co-similiter videtur posse argui de quolibet Sacerdo-
te, nunc ordinato in Ecclesia. Prius enim dicit Episco-
pus ordinando: Accipe potestatem consecrandi,
vel celebrandi Missam tam pro vivis, quam
pro defunctis, dans ei calicem: & quibusdam in-
terpositis, ponens manus super caput ejus dicit: Ac-
cipe Spiritum sanctum, quorum remisistis &c.

132.
Quilibet
Sacerdos
prius tem-
pore accipit
potestatem
consecrandi
quam ab-
solvendi.

Vnde videtur, quod quilibet Sacerdos prius tempo-
re accipiat potestatem consecrandi, quam absolvendi;
ergo est alia & alia. Et istud probat, quod non tantum
distinguitur à character, si character est aliquid unum,
immo quod sunt distincta potestates inter se.

Item (ut dictum est supra) character non potest esse
nisi relatio; relatio autem non potest esse eadem ad
plures terminos. Corpus Christi verum & mysticum,
vel Consecratio hujus, & Absolutio illius sunt dis-
tincti termini; ergo illud, quod est relatio ad Consecra-

tionem, non est idem cum potestate ad absol-
vendum. Huculque Doctor Subtilis.

Sed quod hic dicit de character, quod non
possit esse nisi relatio, minus bene consonat ei,
quod dicit 4. dist. 6. q. 10. n. 13. Non potest pre-
bati characterem, si ponatur forma realis, est forma
absolutam realem vel respectivam; quia utramque
salvati potest, quod sit scilicet forma respectiva, vel
quod sit forma realis absoluta.

Interim quod dicit 4. dist. 6. preferendum
est; quia ibi expressè agit de natura, seu essen-
tate characteris, hic autem solum argumen-
tur contra eos, qui sentiunt, eundem esse cha-
racterem seu potestatem consecrandi & absol-
vendi. Unde nec hoc argumentum ullius mo-
menti est apud eos, qui docent, characterem
esse formam absolutam; & quo nos illud do-
cuimus Disp. 1. Sect. 4. Concl. 8. ideo hoc ar-
gumento non utimur, sed contenti erimus pro
argumento, videlicet, quia una potestas fuit
sine alia in Apostolis.

Quod probatur: quia potestatem consec-
randi acceperunt in ultima Cœna hisce verbis: Hoc
facite in meam commemorationem, ut docet Con-
cilium Tridentinum sess. 22. c. 1. ibi: *Ad hoc
carandum verum (panis ac vini) symbola, Ap-
stolus, quos tunc novi Testamenti Sacerdotes consecra-
bat, ut sumerent, et addidit: Et eisdem, eorumque
sacerdotio successoribus, ut offerrent, præcepit per
verba: Hoc facite in meam commemorationem,
ut semper Catholica Ecclesia intellexit, et ob-
servavit.*

At verò potestatem absolvendi prius acce-
perunt post Resurrectionem Ioan. 20. ut tribu-
tur idem Concilium sess. 14. cap. 1. ibi: *Con-
tinuè autem Sacramentum Penitentia tunc præcipue
fuit, cum à mortuis excitatus, insufflavit in disci-
pulos suos, dicens: Accipite Spiritum sanctum, quo-
rum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum
retinueritis, retenta sunt. Quos tunc
signi factis, & verbis tam perspicuis, potestatem
remittendi & retinendi peccata, ad reconciliandos
discipulos, post Baptismum lapsos, Apostolus, & eorum
legitimus successoribus fuisse communicatam, unanimes
sententia PP. consensus semper intellexit.*

Et cap. 5. ibi: *Quia Dominus noster è terra de-
scensus ad cœlos, Sacerdotes suisque Sacros
relinquit, tamquam Præfides & Indices, ad quos
mortalia crimina deferantur, in qua Christi pænitentia
cecidissent.*

Quomodo posset Ecclesia manifestè expo-
nere, Ioan. 20. & non ante Resurrectionem,
fuisse datam Apostolis, & eorum Successoribus
potestatem absolvendi à peccatis, illis verbis:
Accipite spiritum sanctum &c.?

An fortè aliquis dicit: Christum Ioan. 20.
solum indicasse potestatem, antea collatam
Sed hic etiam dicere debet, Christum ibi non
instituisse Sacramentum Penitentia, sed tan-
tum indicasse antea fuisse institutum; cum te-
men Concilium supra dicat, tunc præcipue
fuit.

fuisse institutum. Deinde quero ab illo, Christus ibi non dedit Spiritum sanctum Apostolis; sed dumtaxat indicavit, Spiritum sanctum prius collatum fuisse? Hoc in primis est contra proprium & obvium sensum verborum, sine ulla ratione improprie illa intelligendi.

Præterea; videtur posse alicui, id damnatum fuisse in sacra Synodo generali Constantinopolitana Collat. 8. can. 12. ibi: Et super alias innumerabiles blasphemias ausus est dicere (Theodorus Mopsuestenus) quod post Resurrectionem, cum insufflasset Dominus Discipulis, & dixisset: Accipite Spiritum sanctum, non dedit eis Spiritum sanctum, sed figuratim tantummodo insufflavit. Et verò significare, antea datum fuisse Spiritum sanctum, nunc autem non dari, nonne est figuratim insufflare?

Scriptum est 1. Cor. 10. v. 1. & sequentibus: Nolo enim vos ignorare Fratres, quoniam Patres nostri omnes sub nube fuerunt, & omnes mare transierunt; & omnes in Moyse baptizati sunt, in nube & mari; & omnes eandem escam spiritalem manducaverunt, & omnes eundem potum spiritalem biberunt &c.

Et quomodo putas comederunt & biberunt? Hec omnia (inquit Apostolus ibidem v. 11.) in figura contingebant illis. Quippe significabant Sacramenta novæ legis pro tempore futuro. E.g. similiter in figura seu figuratim videtur fuisse Apostolis: Accipite Spiritum sanctum, si hisce verbis solum significabatur Spiritus sanctus, pro tempore præterito datus Apostolis.

Appositè Cyrillus Alexandrinus lib. 12. in Ioan. cap. 56. explicans hæc verba: Acceperunt, inquit, Spiritum sanctum, quando insufflavit & dixit: Accipite Spiritum sanctum; nunquam enim dixisset, qui mentiri nescit, nisi dedisset. Et quàmvis Episcopus mentiri sciat, equidem non est præsumendus, quod mentiatur, quando dicit ordinando: Accipite Spiritum sanctum, quorum remisisset &c.

Si autem à me queritur, quid ibi intelligatur per Spiritum sanctum? Respondeo citò; intelligitur gratia sanctificans, & ipsa Ecclesiastica potestas absolvendi à peccatis. Ita Auctor libri 99. veteris & novi Testamenti apud D. Augustinum c. 93. in medio: illud, inquit, quod insufflavit in Discipulos Dominus legitur post dies paucos Resurrectionis sue, & dixisse, Accipite Spiritum sanctum, Ecclesiastica potestas collata intelligitur esse. Quia enim omnia in traditione dominica per Spiritum sanctum aguntur, idcirco cum regula eis & forma traditur huius disciplina, dicitur eis; Accipite Spiritum sanctum. Et quia verè ad ius Ecclesiasticum pertinet, statim subiecit dicens: Cujus tenueritis peccata, tenebuntur, & cuius remisseritis, remittentur ei.

Inspiratio ergo hæc, gratia quædam est, quæ per traditionem infunditur ordinatis, per quam commendatores habeantur. Unde Apostolus dicit ad Timo-

theum: Noli, inquit, negligere gratiam, quæ est in te, quæ data est tibi per impositionem manuum Presbyteri. Semel ergo fieri oportuit, ut de cætero traditio ista non sine dono Spiritus sancti esse crederetur. Sicut enim in Salvatore forma data est visibiliter, ut post Baptismum Spiritus sanctus creditur de cætero invisibiliter dari non ambigeretur, ita & in supradicta causa forma data est in principio, ut ex eo traditioni Ecclesiastica Spiritus sanctus infusus credatur. Hæcque præfatus Auctor.

Ex quo testimonio Waldensis supra (ex illi- mans illud esse Divi Augustini, sed perperam, ut apparet ex censura præfata illi lib. apud D. Augustinum in impressi. Parisiensis) redarguit falsitatem & mendacium Wicleffi, qui dixit, Christum non expressisse horam, vel formam, quæ suos Apostolos instituit.

Placet subscribere verba Waldensis: Gloria tibi Trinitas, quæ sic inspiratum servulum Augustinum, ut sub ejus calamo plene stemus instructi, qualiter vera fides Sacramenti; contra patrem mendacii in fide suo Wicleff pleno robore perseveret. Ubi jam mendacium Wicleff, qui dixit, Christum non expressisse horam, vel formam, quæ suos Apostolos instituit Sacerdotes? Augustinus plane signat horam, & formam; horam, quando post paucos dies Resurrectionis peractæ, insufflavit discipulis. Formam, quando insufflando dedit eis gratiam Spiritus sancti dicens: Cujus tenueritis peccata &c. Et ideo, inquit, adhuc cum ab Episcopis regula & forma traditur ordinatis; dicitur eis: Accipite Spiritum sanctum, quia omnia in traditione Domini per Spiritum sanctum aguntur. Et hæc inspiratio est gratia quædam; non quidem gratum Deo faciens, sed ut commendatores habeantur, inquit Augustinus, secundum illud: Noli negligere gratiam &c. Hanc item gratiam semel datam dicit, ut de cætero semper in ordinatione dari non ambigeretur seu dubitaretur. Et probat hoc de utroque Sacramento Confirmationis & Ordinis dicens: Forma data est in principio: ut ex eo traditioni Ecclesiastica Spiritus sanctus infusus credatur. Hæcenus Waldensis.

Ubi quod ait: Hæc inspiratio est gratia quædam, non quidem gratum faciens &c. commodè intelligendum est de prima gratia gratum faciente; alioquin certum esse debet apud omnes Catholicos, Ordinationem conferre augmentum gratiæ sanctificantis, seu gratum facientis; si est verum Sacramentum. Atque illud augmentum non negare Waldensem, patet ex verbis sequentibus: Sed ut commendatores habeantur secundum illud: Noli negligere gratiam &c., per quam gratiam Interpretes intelligunt gratiam gratum facientem, seu augmentum gratiæ sanctificantis; aliàs ex illo loco non bene probaretur Ordinationem esse verum & propriè Sacramentum.

Deinde sequitur apud Waldensem: Et probat hoc

Synodus Generalis Constantinopolitana

1. Cor. 10.

Cyrillus Alex.

135. Quid Joan. ac. intelligatur per Spiritum sanctum.

136. Redarguit mendacium Wicleffi ex Waldensi.

137. Explicante aliqua verba Waldensis.

hoc de utroque Sacramento, Confirmationis & Ordinis, & tamen in Confirmatione non alio modo infunditur jam Spiritus sanctus, quam per infusionem gratiæ sanctificantis, quæ est propria Spiritui sancto.

138. Itaque, secundum dictum Auctorem apud Divum Augustinum, illis verbis: *Accipite Spiritum sanctum &c.*; & data fuit potestas, & infusa gratia sanctificans.

Consonat Cyrillus supra ibi: *Quæ igitur ratione divina nature dignitatem, ac potestatem discipulis suis Salvator largitus est? Quia certe absurdum non est, peccata remitti posse ab illis, qui Spiritum sanctum (per infusionem gratiæ sanctificantis) in seipsis habeant. Nam quum ipsi remittunt aut detinent, Spiritus qui habitat in eis (per gratiam sanctificantem) per eos remittit & detinet.*

& Chryso- Et Chrysothomus homil. 85. in Ioan. post stomo. medium explicans eadem verba: *Quorum remiseritis peccata &c.* ait, *Quemadmodum Rex presertim mittens, ut in carcerem tradant, & ut liberent potestatem prebet: ita Iesus discipulos dimittens, hac munit autoritate. Et infra.*

Non tamen quisquam erraret, si tunc eos potestatem quandam & gratiam spiritualem accepisse diceret, non tamen ut mortuos suscitarent, & virtutes ostenderent, sed ut peccata dimitterent. Differentes enim sunt gratia Spiritus, quare additis: Quorumcunque remiseritis peccata, remissa sunt, ostendens, quod virtutis genus largiatur. Ergo sentit Chrysothomus ibi Apostolis fuisse collatam potestatem absolventi, & gratiam spiritualem seu sanctificantem.

139. Planè, inquis, sed potestatem in actu secundo, id est, exercitium potestatis, collata in ultima Cæna. Ita videtur sentire Doctor Angelicus 4. dist. 24. q. 2. art. 3. ad 2. Dominus, inquit, discipulis dedit sacerdotalem potestatem, quantum ad principalem actum, ante passionem in Cæna, quando dixit: *Accipite & manducate. Unde subiunxit: hoc facite in meam commemorationem: sed post Resurrectionem dedit eis sacerdotalem potestatem, quantum ad actum secundarium, qui est ligare & absolvere.*

Hinc consequenter idem sanctus Doctor ibidem in corpore: *Potestatis, inquit, collatio fit per hoc, quod datur eis (Sacerdotibus) aliquid, quod ad proprium actum pertinet, & quia principalis actus Sacerdotis est consecrare Corpus & Sanguinem Christi, ideo in ipsa datione calicis sub forma verborum determinata, character sacerdotibus imprimitur.*

& Doct. Et ejusdem videtur fuisse sententiæ Doctor Seraphicus 4. dist. 14. p. 2. a. 1. q. 4. in corp. ibi: *Quoniam igitur in Ordine imprimitur character, quod est signaculum ad aliquam potestatem spiritualem: hoc pro generali regula habendum est, quod in illo signo exteriori imprimatur character in quolibet Ordine, in quo principalis potestas, quam respicit Ordo signatur tradi ordinato. Sed hic principalis potestas est potestas consecrandi; ergo character sacerdotalis imprimitur in traditione calicis cum*

verbis correspondentibus, utpote in qua signatur tradi potestas consecrandi.

Sed, ut incipiam à D. Bonaventura, Valquez supra c. 2. n. 5. putat, eum pro materia actionem, & verba illi correspondentia solum pro forma; docet enim in universum, per materiam illam & formam, per quam denotatur potissima actio, & ministerium Ordinis, imprimi characterem; potissimam autem in Sacramento materiam esse manuum impositionem, quod manus sit organum organorum, hoc est, instrumentum instrumentorum, & ita per illam denotetur maximum Sacerdotii ministerium. Ita Valquez. Verè an falsè patebit ex dicendis Sect. sequenti, ubi de materia & forma Sacerdotum Ordinum.

Quod attinet ad D. Thomam, Capreolus dist. 19. q. 1. a. 3. sic eum intelligit: Eadem, inquit, potestas erat, quæ primò dabatur in ordine ad primum & principalem actum, scilicet conticiendi Eucharistiam. Et secundo dabatur ad actum secundarium, scilicet solvendi & ligandi, sic scilicet, quod accipientes illum characterem, per illum poterant instrumentaliter cooperari ante Resurrectionem ad primum actum super corpus Christi verum, non autem ad secundum actum, qui est super corpus Christi mysticum; sed post Resurrectionem poterant cooperari instrumentaliter ad utrumque actum, quia principale agens, scilicet Christus, sic posuerat aliter coagere eis ante Resurrectionem, & aliter post: nec sequitur quod sit alia & alia potestas instrumentalis; quia eodem instrumentum potest faber ad diversos effectus, secundum diversa tempora, diversimodè operari. Ita Capreolus.

Verùm enim vero, cum, secundum nostra principia, illa potestas instrumentalis non sit aliquid physicum, sed morale tantum, cuius character est signum, & illud morale non sit aliud, quam illa assentia seu coagatio Christi; sicuti alia fuit assentia seu coagatio Christi (tam in actu primo, id est, voluntas coagendi, quam in secundo) post Resurrectionem; etiam, secundum nostra principia (quod quid sit in principis sancti Thomæ) alia potestas post Resurrectionem, & non eadem cum potestate ante Resurrectionem, manifestum cum aliis verbis, & alio signo reali illa coagatio fuerit Apostolis promissa post Resurrectionem.

Sed audiamus Valquez supra n. 34. Quod, inquit, dixit Capreolus, Apostolos quidem recepisse utramque potestatem in Cæna, expressam quidem ad consecrandum, implicitam autem ad absolvendum à peccatis, commentum tantum planè est; nam quod fuerit huiusmodi instrumentum planè est, non constans, non impedimentum ad absolvendum, non constans, quoque ullo modo constare potest. Primum quidem fuisse præceptum aliquod, quo prohiberetur

rentur ante Resurrectionem absolvere, commentitium planè est, cum ad hoc asserendum nullum habeamus fundamentum. Præterea fuisse aliud impedimentum tale, ut etiamsi reipsa vellet absolvere, eorum Absolutio nulla esset, non minùs sine fundamento diceretur: nullam enim aliud esse poterat, nisi quod eis subdita non esset legitima materia, circa quam hanc potestatem exercere possent: hoc autem impedimentum positum fuisse & obtinisse potestati, semel Apostolis tradite, non minùs sine fundamento asseritur; nam cum jam possent Apostoli baptizare, cur etiam non possent absolvere, si potestas remittendi peccata ipsis jam tradita esset? Hæc ille.

142. Quia, inquit, ad baptizandum non requiritur propriè dicta iurisdicção, sicuti ad absolvendum; & quidem Christus omnes subiecerat Apostolis, quantum erat necessarium ad Baptismum; secùs in ordine ad Sacramentum Pœnitentiæ, quod tunc nondum erat institutum. Nonne hodie potest aliquis habere potestatem baptizandi, & potestatem Ordinis absolvendi, qui equidem non possit vel saltem validè absolvere, quem alioquin validè & licitè possit baptizare, si nondum esset baptizatus? Quidnt ergo Apostoli habuerint potestatem baptizandi, & potestatem Ordinis absolvendi, estò pro tunc non possent validè absolvere, defectu potestatis iurisdicçãois?

Ut verum fatear, non video contradiccionem, quin sic esse poterit. Interim sic fuisse factum, unde probatur? Immo potius oppositum ostenditur ex datione Spiritus sancti, insufflatione, & verbis Christi, quæ non erant necessaria, ut daretur Apostolis simplex iurisdicção, sive ut fideles ipsis subiecerentur in ordine ad hoc Sacramentum, ut patet ex hodierna praxi Ecclesiæ, quæ illam iurisdiccionem concedit absque ullis ceremoniis externis, & absque datione Spiritus sancti, seu gratiæ sanctificantis.

143. Sed dicit aliquis cum Armacano lib. 11. de Obicção ex 99. Armenorum c. 15. ante medium: *AG. 1. v. 16. & 17. Scriptum est: Viri Fratres oportet impleri Scripturam, quam prædixit Spiritus S. per os David de Iuda, qui fuit Dux eorum, qui comprehenderunt Iesum: qui connumeratus erat in nobis, & sortitus est sortem ministerii huius. Ergo Iudas ante Resurrectionem acceperat sortem ministerii, id est, Sacerdotii & Episcopatus; nam David seu Spiritus sanctus per os David de eo prædixit Psal. 108. v. 8. Fiant dies eius pauci & Episcopatum eius accipiat alter. Ergo etiam ceteri Apostoli ante Resurrectionem jam acceperant potestatem absolvendi à peccatis, quippe Episcopatus nomen est dignitatis & iurisdicçãois.*

144. Respondeo; quare ergo non poterant absolvere ante Resurrectionem? Siquidem jam nihil deerat, ut potè materia satis applicata per dignitatem Episcopalem; nisi dixeris, fuisse Epi-

scopos merè titulares absque ullis subditis, quod planè gratis effingitur.

Quapropter dico; Petrum, cujus sunt ista verba *AG. 1.* per ministerium intellexisse Apostolatam, ad quem electus fuerat Iudas cum aliis undecim pridem, quàm Sacerdotes & Episcopi ordinarentur, scilicet *Luc. 6. n. 13. & seqq. Et cum dies factus esset vocavit discipulos suos: & elegit duodecim ex ipsis (quos & Apostolos nominavit) Simonem &c. & Iudam Iscariotem, qui fuit proditor; Cùm tamen juxta Tridentinum sess. 22. cap. 1. facti sint Sacerdotes in ultima Cœna.*

Quod enim (inquit Vasquez supra n. 31.) ipse Armacanus, & Alii recentiores contendunt, *Mar. 6.* quando Apostoli oleo ungebant infirmos, fuisse Sacerdotes ordinatos, sine errore jam defendi non potest. Et sanè nulla erat necessitas eos tunc ordinandi Sacerdotes, cum illa unctio non foret Sacramentum extremæ Unctiois, ut patet ex dictis Disp. præcedenti.

Atque ut fuisset, poterat Christus cùm Apostolis dispensare, ut antequam essent Sacerdotes illud ministrarent, & hoc est potius dicendum, quàm quod fuerint instituti Sacerdotes, antequam esset institutum sacrificium, & Christus seipsum declarasset Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, in æternum constitutum.

Merito autem Apostolatam vocavit David Episcopatum; quia licet à principio Apostoli non fuerint ordinati Episcopi, tamen cum tempore erant ordinandi; & Iudas ordinatus fuisset, nisi ante illud tempus defecisset; ut patet, quia Matthias, qui successit in locum ejus, ordinatus fuit Episcopus, & eandem accepit potestatem, quam alii Apostoli jam à Christo acceperant Ioannis 20.

Obicit præterea Armacanus; quod Thomas non fuerit cum cæteris Apostolis, quando Ioannis 20. eis dixit Christus: *Accipite Spiritum sanctum &c.* Ergo in nostra sententia Thomas non fuit ordinatus Sacerdos ad remittenda peccata.

Respondeo; non fuit simul cum aliis ordinatus, concedo totum; fuit tamen ordinatus, quando iterum Christus Discipulis apparuit Thomæ præsentem, tametsi Scriptura hoc non memoret, juxta illud Ioannis 20. v. 30. *Multa quidem & alia signa fecit Iesus in conspectu Discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc.*

Denique, quod ait Armacanus, Sacerdotium antiquæ legis totum simul, & non per partes collatum fuisse, ac proinde & novum Sacerdotium hoc modo conferri debuisse, minoris momenti est, nam (inquit Vasquez supra n. 32. & seqt.) cum Sacerdotium Evangelicum duas contineat insignes potestates, alteram in corpus Christi verum, ad consecrandum ipsum, & sanguinem ejus, ipsamque in Sacrificium offerendum, alteram in corpus Christi mysticum ad remittendum peccata, & utraq; per ipsam Ordinationem debeat significari; eò quod

SIT Ord-

145. Apostoli non erant Sacerdotes quando Mar. 6. oleo ungebant infirmos.

146. Quare dicitur quod Iudas non fuerit ordinatus Episcopus, quia Matthias, qui successit in locum ejus, ordinatus fuit Episcopus, & eandem accepit potestatem, quam alii Apostoli jam à Christo acceperant Ioannis 20.

147. Alii obiciunt quod ex Act. 1. dicitur quod Iudas non fuit ordinatus Sacerdos ad remittenda peccata.

Solutio: Quando iterum Christus Discipulis apparuit Thomæ præsentem, tametsi Scriptura hoc non memoret, juxta illud Ioannis 20. v. 30. Multa quidem & alia signa fecit Iesus in conspectu Discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc.

147. Tertio obicção ex eod. aut. diluitur. Vasquez.

142. Contri. et. gillus.

143. Obicção ex 99. Armenorum c. 15. ante medium.

144. Solutio.

Ordinatio Sacerdotis Evangelici sit Sacramentum, ac proinde significare debeat id, quod efficit, sicut cætera Sacramenta novæ legis, necessarium fuit juxta hanc institutionem, ut unaquæque potestas per suam peculiarem formam & materiam conferretur, atque consulto Christus diverso tempore unamquamque earum Apostolis contulit. Sacerdotium autem antiquum non conferebatur per Ordinationem, quæ esset Sacramentum, gratiam ad ministerium conferens: & ita non fuit opus duabus ordinationibus, aut pluribus conferri, sed unicâ, per quam intelligebatur electus ad omnia munera, quæ in lege antiqua ei præscripta erant. Hucusque Vasquez.

Quæ cum ita sint, cumque aliunde Ecclesia in Ordinatione Sacerdotum, Christum imitata, ritu perpetuo Christi verbis, & formâ illâ: *Accipe Spiritum sanctum* &c. semper usa fuerit, quis ambigat, idem omnino velle facere, quod Christus fecit; ac proinde potestatem absolventi, seorsim & separatim post collatam potestatem offerendi seu consecrandi, tradere nunc velle, semperque voluisse?

148. Et sanè quæ ratio esse potest, ut hæc verba in ore Christi efficacia fuerint, in ore autem Episcoporum Ecclesiæ, pristinam virtutem amiserint? An fortè quia Christus ea conjunxit insufflationi, Episcopi autem conjungunt impositioni manuum?

Nonne Christus Apostolos ordinavit Sacerdotes ad consecrandum, traditione sui corporis & sanguinis jam consecrati, & verbis illis Luc. 22. *Hoc facite in meam commemorationem*? Quis propterea negat, Episcopos Ecclesiæ hodie ordinare Sacerdotes ad consecrandum, traditione calicis cum vino, & illis verbis: *Accipe potestatem offerendi* &c? Nonne multi docent, Apostolos confirmasse sola manuum impositione sine Chrismate? Nunc vero Episcopi unctione Chismatis confirmant. Utrumque profectò factum fuit ex divina institutione & dispensatione.

Consimiliter ergo in hoc Sacramento, quod nunc non utantur Episcopi insufflatione, sed impositione manuum; nec traditione corporis & sanguinis consecrati, sed traditione calicis cum vino, & patenæ cum pane; neque illis verbis: *Hoc facite* &c. sed istis: *Accipe potestatem* &c. factum fuit ex divina institutione, saltem mediâtè. Quod addo; quia mihi valde probabile est, ut ostendam Sect. sequenti, Christum materiam & formam Ordinationis non determinasse in individuo; sed illam determinationem reliquisse dispositioni Ecclesiæ, quàmvis id neget Vasquez supra n. 36.

149. Itaque, ut propius ad Conclusionem nostram accedamus, nulla apparet ratio, quare hodie per manuum impositionem, quæ fit à solo Episcopo post communionem, cum verbis illis: *Accipe Spiritum sanctum* &c. quare, inquam, non

conferatur Sacerdotibus potestas absolventi à peccatis.

Audiamus Concilium Tridentinum sess. 14. c. 3. de Sacramento Extremæ unctionis, ubi docet in illis verbis Jac. 5. *Aduant Presbyteri* &c. non haud obscure traditum fuisse, qui ministrare debeant hoc Sacramentum: Nam, inquit, tenditur illic, proprios hujus Sacramenti ministrare esse Ecclesiæ Presbyteros; quo nomine, eo loco, non atate seniores aut primores in populo intelligendi veniunt, sed aut Episcopi, aut Sacerdotes ab ipso rite ordinari per impositionem manuum Presbyterii.

Quidni ergo hæc manuum impositio sit materia essentialis; & non tantùm aliqua ceremonia Ecclesiastica? Censet, quia Ecclesia bene dixisset: *Ab ipsis rite ordinari per consecrationem, seu unctionem manuum*? Noli censere; quia hæc consecratio, seu unctio non est materia essentialis, quam tamen videtur significare ille motus loquendi.

Porro per *ly Presbyterii*, non intelligit Concilium concursum Episcoporum, illum enim non esse necessarium ad Ordinationem Sacerdotis non poterat ignorare, sed dignitatem Episcopi, à quo manus imponuntur Sacerdotibus. Etenim hæc dignitas jure ordinario à pluribus Episcopis confertur.

Si autem à me queritur; quare potius Concilium meminerit impositionis manuum, quam traditionis calicis? Respondeo citius; quia per traditionem calicis non datur aliqua potestas Sacerdotibus remittendi peccata, sed tantùm consecrandi Eucharistiam; jam autem per Sacramentum unctionis remittit Sacerdos peccata; etiam proximè, ut patet ex ejus forma. Vide Sect. 2. præced. Disp. Conclus. 1.

Ex quo colligit Vasquez supra n. 40. Sacramentum, consecratum per solam traditionem calicis, non fore validum ministrum Extremæ unctionis, ut nec Sacramenti Penitentia.

Omitto aliud testimonium Concilii Moguntini sub Sebastiano Archiepiscopo cap. 31. quod sic incipit: *In collatione Ordinum*, quæ cum impositione manuum, veluti visibili signum traditionis. Cum enim generaliter loquatur de Ordinatione, & certum sit in aliquibus propriè dictam impositionem manuum non esse usitatum; ministrum efficacem videtur, ad probandam propriè dictam impositionem manuum in ordinatione Sacerdotis esse essentialem; nam sicut in Subdiaconatu v. g. per illam manuum impositionem intelligitur traditio instrumentorum, quæ præ diximus ex sancto Bonaventura, ita & in aliquo modo est impositio manuum, ita & in Sacerdotio fortè posset intelligi, quantum precisè est ex vi hujus Concilii.

Quod addo; quia cum Concilium Carthagenense 4. expressè distinguat inter impositionem manuum in Sacerdotio ac Diaconatu, & traditionem instrumentorum in aliis Ordinationibus inferioribus, necessariò intelligenda venit propriè

148. Ecclesia per illa verba: *Accipe Spiritum sanctum* &c. conferret potestatem absolventi.

proprè dicta manuum impositio. Verùm, ut supra vidimus, ex hoc Concilio nihil efficaciter colligitur pro hac nostra Conclusionè.

152. Revertamur itaque ad Concilium Tridentinum & expendamus can. 4. sess. 23. Si quis dixerit, per sacram Ordinationem non dari Spiritum sanctum, ac proinde frustra Episcopus dicere: Accipe Spiritum sanctum &c. anathema sit. Ergo secundùm Concilium per illa verba, quæ profertur ab Episcopo, imponente manus Sacerdotibus post Communionem, confertur Spiritus sanctus, id est, gratia sanctificans.

Et est hæc sola conferretur, absque nova potestate, aut novo caractere, adhuc illa impositio manuum foret partiale Sacramentum Sacerdotii, id est, signum externum collativum ex opere operato gratiæ sanctificantis in Ordinatione Sacerdotis. Interim, quia non videtur dari nova gratia pro potestate jam tradita, sive ad usum potestatis jam traditæ; quoniam sufficiens gratia cum ipsa potestate potuit dari, & nulla fuit ratio eam differendi; si nova datur gratia, quidni etiam per illam impositionem manuum concedatur nova potestas? Immo, ut habet secunda pars Conclusionis, novus caractere?

153. Enimverò caractere nihil aliud est, quam signum quoddam spirituale & indelebile illius potestatis; si ergo conceditur nova potestas, etiam imprimitur novus caractere. Vel si dixeris, priorem caractere extendi; dicam ego, etiam priorem potestatem extendi; cur enim minus possit una potestas extendi ad plures actus efficiendos, v. g. consecrationem & absolutionem, quàm unus caractere ad plures potestates significandas, v. g. potestatem consecrandi, & absolvendi?

Si replicaveris, ut diversi caracteres in Ordinationibus imprimantur, opus est, ut unus alium necessariò non supponat; replico & ego, ut diversæ potestates in Ordinationibus concedantur, oportet ut una aliam necessariò non supponat. Vel ergo hæc non dantur diversæ potestates, cum una aliam essentialiter supponat, ut habet tertia pars Conclusionis; vel etiam imprimuntur diversi caracteres; estò unus alium essentialiter supponat.

154. Vasquez supra n. 57. existimat, neque produci novum caractere, neque eundem extendi; sed satis esse ei, qui talem caractere habet, & priorem potestatem, nempe consecrandi, ei annexam, conferri aliam ad absolvendum; hæc autem, inquit, potestas, sicut & prior, supra caractere nihil aliud addit, nisi relationem destinationis divinæ ad hoc, aut illud ministerium, quæ est extrinseca denominatio; & proinde in re denominata relatio rationis, ex fundamento reali, tamquam à forma extrinseca, proveniens, sicut in aliis etiam accidit. Hæc ille.

Ego autem dico; me nullam videre ratio-

nem, quare potius unum partiale Sacramentum Sacerdotii imprimat caractere, quàm aliud; cum Tridentinum simpliciter definiat, per sacram Ordinationem imprimi caractere sess. 23. can. 4. Si quis dixerit, per sacram Ordinationem non imprimi caractere... anathema sit.

Ratio, inquis; disparitatis est; quòd posterius partiale Sacramentum inveniat caractere impressum. Respondeo: partialem, concedo; totalem, nego; & ideo imprimi aliam partem, ut sit totalis. Ego enim non timeo majus inconveniens in collatione caractere per partes, quàm in collatione gratiæ aut potestatis sacerdotalis per partes.

Si autem dixeris: non conferri potestatem sacerdotalem per partes, sed Sacerdotes crescere in Sacerdotii potestate; sicut crescit infans, qui tamen non dicitur per partes humanitatem & naturam suam accipere; dicam ego similiter; caractere sacerdotalem non conferri per partes, sed Sacerdotes crescere in sacerdotali caractere; sicut crescit infans, qui tamen non dicitur per partes humanitatem & naturam suam accipere.

Et quid mirum, si infans non dicatur per partes humanitatem & naturam suam accipere; cum in accretione partes sint ejusdem planè naturæ, & essentialiter eandem habentes materiam & formam? Impraesentiarum autem sunt plures materiæ, & formæ speciei distinctæ, & per consequens plura Sacramenta partialia speciei distincta, sicuti consecratio panis, & consecratio vini; quidni ergo, sicuti per partes conficitur totale Sacramentum Eucharistiæ; ita etiam rectè dicatur, per partes confici totale Sacramentum Sacerdotii; per consequens per partes conferri gratiam, potestatem & caractere sacerdotalem? Nullam invenio in hac locutione, & re ipsa inconvenientiam, & ideo cum Scotò probabiliter asserto, sic fieri.

Cum autem utraq; potestas ordinetur, saltem mediatè, ad ministerium Eucharistiæ, nam per potestatem absolvendi magis disponitur homo ad debite recipiendum Sacramentum, & assistendum Sacrificio, quàm energumenus per exorcismos, & utraq; conferatur ritu sacro & solemnè & stabilimodò; quid verè utramque potestatem vocari Ordinem?

Equidem cum essentiali dependentia potestatis absolvendi, à potestate consecrandi, non autem potestatis consecrandi, à potestate absolvendi. Ita communiter Theologi, contradicente Tannero disp. 7. q. 2. n. 125. ibi: Nec video, eum potestas illa duplex consecrandi & absolvendi nullam inter se essentialem ordinem & dependentiam habeat, cur, loquendo de valore rei, non æquè posterior sine priori, ac prior sine posteriore consistere possit. Hæc ille.

Et Arriaga disp. 57. n. 43. putat, hanc rem Arriaga. planè

155. Occurrit objectionibus.

156. Et finaliter, resolvit Auctor cum Scoto imprimi duplicem partialem caractere.

157. Utraque potestas rectè appellatur Ordo.

cum essentiali tamen dependentia potestatis absolvendi à potestate consecrandi.

152. Alia probatio ex Concilio Tridentino. 153. An imprimatur novus caractere, quando conceditur potestas absolvendi. 154. Vasquez existimat neque produci novum caractere, neque eundem extendi.

putat illam
dependen-
tiam esse in-
certam.

Planè incertam esse; quia, inquit, nobis non constat, quid Christus circa hoc disposuerit, videntur tamen omnes Auctores communiter supponere, potestatem absolvendi pendere à potestate consecrandi: id quòd satis probabiliter deducere possumus ex factò ipso Christi; nam licet in futurum promississet Apostolis potestatem absolvendi à peccatis ante passionem, noluit tamen eam de presenti dare, quousque illos in Cœna constituit Sacerdotes; quasi per hoc denotaret, Sacerdotem esse debere eum, qui possit absolvere. Ita Arriaga.

158.
Probat
illa dependen-
tia ex
Conc. Trid.

Unde Concilium Tridentinum ubique supponit, solos Sacerdotes esse ministros Penitentiarum sess. 14. c. 5. ibi: Dominus noster Iesus Christus è terris adscensus ad caelos, Sacerdotes suisque Virgrios reliquit tamquam Praesides & Iudices. Et c. 6. Declarat falsas esse, & à veritate Evangelii penitus alienas doctrinas omnes, quae ad alios quosvis homines præter Episcopos & Sacerdotes clavium ministerium perniciosè extendunt. Item can. 10. Si quis dixerit, . . . non solos Sacerdotes esse ministros Absolutionis . . . anathema sit. Iam autem ly Sacerdos, propriè & in rigore significat eum, qui habet potestatem consecrandi Corpus & Sanguinem Christi.

Licet ergo ex natura rei non sit necessarius, seu essentialis dependentia potestatis absolvendi à potestate consecrandi, potuit nihilominus Christus Dominus facere illas inter se modo dicto dependentes; & fecisse, quod potuit facere, videtur colligi ex sensu Ecclesiae, & communi iudicio Theologorum.

Atque hinc sit finis hujus Conclusionis, de qua iterùm redibit sermo Sect. sequenti, ubi de materia & forma essentiali Sacerdotii. Restat in præsentì Sectione explicanda distinctio inter Sacerdotium & Episcopatum, pro qua erit

CONCLUSIO VIII.

Episcopatus est Ordo distinctus à Sacerdotio, eoque ignobilior; cum quo tamen stat, Episcopos Sacerdotibus esse superiores.

159.
Plures an-
tequi Theo-
logi docue-
runt Episc-
opatum non esse
Ordinem
distinctum
à Sacerdo-
tio.
S. Bonav.

Antiqui ferè omnes Theologi docuerunt, Episcopatum non esse novum & distinctum Ordinem à Sacerdotio, sed solum ejus ampliationem, seu dignitatem quandam vel eminentiam. Solum subscribitur verba Doctoris Seraphici 4. dist. 24. p. 2. a. 2. q. 3. in corp. Dicendum; quòd, sicut factum est, cum Ordinis potestas principaliter sit ordinata ad dispensationem Sacramentorum, & maxime illius Sacramenti nobilissimi, scilicet Corporis Domini, ibi est status graduum & Ordinum ascendendum: & ita ultra Sacerdotium non est gradus Ordinis. Sed tamen intra hunc

gradum & Ordinem contingi esse distinctionem dignitatum & officiorum, quae tamen novum gradum vel Ordinem non constituunt: ut Archiepiscopus, Episcopus, Archiepiscopus, Patriarcha, Pontifex summus, quae ultra Sacerdotium non addunt Ordinem nec gradum novum, sed solum dignitatem & officium.

Et ita Episcopatus, prout concernit Ordinem Sacerdotii, bene potest dici Ordo: sed prout distinguitur contra Sacerdotium, dicit dignitatem quandam vel officium Episcopi annexum; & non est propriè nomen Ordinis, nec novus character imprimatur, nec nova potestas datur, sed potestas data ampliatur. Unde sicut non recipit alias Claves, sic nec alium Ordinem. Et hoc sensit Mag. Hugo: hoc etiam sensit Mag. Sententiarum. sicut patet per id, quòd dicit in littera, quòd non sunt nomina Ordinum, sed dignitatum.

Hoc etiam tenet communis opinio, quòd in Episcopatu character novus non imprimatur; sed ibi aliquid eminentiae confertur, quae semper manet cum ipsa character Ordinis, ablati à omni jurisdictione. Hanc opinionem sustinendo dicimus, quòd Episcopatus propriè loquendo non est Ordo, sed Ordini eminentiam dignitas. Hucusque D. Bonaventura.

Pro hac sententia citatur etiam Doctor babilis 4. dist. 24. q. unica n. 5. Sed reverentibus pro opposita citari posset & deberet, tunc ibi utramque refert sententiam, affirmantem & negantem, Episcopatum esse propriè Ordinem, distinctum à Sacerdotio; & deinde negantem impugnat, secus affirmantem; quam tamen propter reverentiam Magistri, & aliorum Theologorum non satis clarè, ut suam, expressit.

Ex sermone ejus verba: De secundo articulo sententiae dicit Dionysius & Isidori allegatis ad partem, & Canonista dicunt, Episcopatum esse propriè Ordinem. Ad quòd videtur esse ratio; cum Episcopo conveniat quadam potestas specialis in quantum Episcopus: aut illa erit Ordinis, & tunc propriè aut jurisdictionis, & tunc posset auferri per dispensationem, quòd videtur inconveniens, quia consecratio est multo minor consecratione Episcopi, non potest auferri quin semel consecratus, semper maneat consecratus. Probat extra de Consecr. Eccles. vel aliter Aqua in Gloss.

Non vides, quomodo probet sententiam affirmantem, & implicite impugnet negantem. Et statim atexit duos modos dicendi, tenendo Episcopatum esse Ordinem: Illa, inquit, via posset dupliciter teneri comparando Episcopatum ad Sacerdotium. Vno modo sic; quòd gradus potestatis eminentis, vel propter universalitatem actuum, quos respicit, vel propter nobilitatem actus, quem respicit. Ista distinctio patet in aliis potestatibus, ubi alius competit pluribus actibus, & alius paucioribus, tamen nobilitatem actus patet in aliis potestatibus, quae potest sibi competere: ut Index potest sententiam, quae est actus nobilior, quàm multi alii, qui competit persona inferiori. Sed cui competit universaliter actus, ei competit etiam, actus nobilior, quia in universalitate actuum comprehenditur ille actus nobilior & ex hoc videtur, quòd gradus ille, qui respicit